

РЕШЕНИЕ

№ 4825

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 18.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9254** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция в [населено място], [жк], [улица], представлявано от Г. К. И., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221420003111-091-001/08.01.2021 г., издаден от В. А. В. - орган, възложил ревизията, и П. П. Б. - Д. - ръководител на ревизията и потвърден с Решение № 1067/14.07.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, с който са определени допълнителни задължения по реда на ЗДДС в размер на 41 434,96 лв. и са начислени лихви в размер на 4 969,49 лв.

Счита, че реалността на услугите се доказва с представените в хода на ревизията писмени доказателства, а процесните фактури са издадени законосъобразно към момента на възникване на данъчното събитие, т.е. налице е данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 от ЗДДС и е изпълнено условието на чл.71, ал.1, т. 1 от ЗДДС. Иска съдът да отмени оспорения ревизионен акт. Позовава се на съдебна практика на ВАС и СЕС. Претендира присъждане на разноските по делото.

В с.з. жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът, чрез юрисконсулт Б., счита жалбата за неоснователна. Посочва, че не е доказано реалното извършване на услуги на спорните доставчици, не е доказано кои лица са ги извършили. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По фактите.

Жалбоподателят [фирма] е извършвало дейност по отдаване под наем и управление на недвижима собственост, отдаване поод наем на места за паркиране, дейност в сферата на услугите за свободното време и спорта. Тази дейност е извършвана в нает от дружеството офис, находящ се на адреса му за кореспонденция.

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221420003111-020-001 от 29.05.2020 г., връчена по електронен път на 15.06.2020 г., изменена със Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221420003111-020-002 от 09.09.2020 г. и №Р-22221420003111-020-003/06.10.2020 г. Всички посочени заповеди са издадени от В. А. В., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С., оправомощена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. Възложената ревизия е за определяне задълженията на дружеството за ДДС за данъчни периоди 01.06.2019 г. – 31.01.2020 г., а определеният краен срок за извършването ѝ е до 13.11.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№Р-22221420003111-092-001/10.12.2020 г. В срока и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено възражение срещу констатациите, отразени в РД.

С оглед събиране на доказателства и установяване на факти от значение за определяне на резултатите за ревизираните данъчни периоди, на дружеството са връчени Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221420003111-040-001 от 20.07.2020 г., ИПДПОЗЛ №Р-22221420003111-040-002/20.08.2020 г. и ИПДПОЗЛ №Р-22221420003111-040-003 от 10.11.2020 г. В отговор са представени документи и писмени обяснения.

С Протокол №175103/05.11.2020 г., са приобщени следните документи: РА №Р-22221019008468-091-001/18.08.2020 г. за извършена ревизия на [фирма], с ЕИК[ЕИК] и РА №Р-22221319006798-091-001/17.06.2020 г. за извършена ревизия на [фирма], с ЕИК[ЕИК].

С Протокол №1750096/23.09.2020 г. е документирано извършено посещение в счетоводството на ревизираното лице в [населено място], [улица].

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците на ревизирания субект, сред които са [фирма], [фирма], [фирма], с ЕИК[ЕИК] и [фирма], с ЕИК[ЕИК]. След анализ на предоставените от тях и от [фирма] документи са установени обстоятелства, довели до отказ на право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от ЗДДС, вр. чл. 25, ал. 1 и чл. 6/9, по издадените от тях фактури.

На [фирма] е извършена насрещна проверка, приключила с Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22221020137087-141-001 от 28.09.2020 г.

На ревизираното дружество е връчено по електронен път ИПДПОЗЛ №П-22221020137087-040-001/18.08.2020 г. В отговор са представени следните документи: фактури, издадени към [фирма]; Договор за управление на ремонтни дейности от 13.02.2019 г., сключен между [фирма] – изпълнител и [фирма] – възложител, касаещ извършване на строително-монтажни дейности на обектите на възложителя; Договор за абонаментно почистване от 25.04.2019 г., сключен между [фирма] – изпълнител и [фирма] - възложител, съгласно който Възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва услугата „АБОНАМЕНТНО ПОЧИСТВАНЕ“ на ДЕТСКИ ЦЕНТЪР Б.; Договор за абонаментно почистване от

28.08.2019 г. между [фирма] – изпълнител и С. ИНВЕСТ ПРОПЪРТИ Е., съгласно който Възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва услугата „АБОНАМЕНТНО ПОЧИСТВАНЕ" на 120 ОУ „Г.С.Р.“, намиращо се в район „Л.“, пл. „Папа Й. П. II“ №7 /с изчислена площ около 4000 кв.м. с двора/; Протоколи за извършени СМР към издадените фактури между [фирма] и [фирма], в които са изброени извършени СМР по отделни обекти с определени бройки, количество, ед.ц. и обща стойност; Трудови и граждански договори със следните лица: А. Р. К., на длъжност „строителен работник“, А. С. Р., с, на длъжност „строителен работник“, И. Н. Г., на длъжност „строителен работник“, И. К. Р., на длъжност „строителен работник“, Н. И. Г., на длъжност „строителен работник, Р. Л. Р., на длъжност „строителен работник“, Р. К. К., на длъжност „други довършителни строителни дейности“; фактури и протоколи, издадени от подизпълнители; Заверени копия на фактури и протоколи издадени от предходни доставчици - [фирма], с [фирма], с ЕИК[ЕИК], [фирма], с ЕИК[ЕИК], [фирма], с ЕИК[ЕИК], [фирма], с ЕИК[ЕИК], [фирма], с ЕИК[ЕИК], [фирма], с ЕИК[ЕИК], [фирма], с ЕИК[ЕИК], [фирма], с ЕИК[ЕИК]; извлечения от счетоводни сметки.

По отношение на представените 7 трудови договори било установено, че два от тях не са регистрирани от [фирма]. Останалите пет са регистрирани, считано от 13.11.2019 г., което е след издаване на по-голямата част от фактурите, отразяващи доставки към [фирма]. От извършена проверка в информационните масиви на НАП е установено, че Р. Л. Р. е бил регистриран в други 3 дружества. Установено е също, че няма данни за подадени декларации обр.1/6 за трудовите договори, начисляване/ изплащане на възнагражденията на Р. Р..

По данни от информационна система на НАП е констатирано, че дружеството е декларирало в отчетните си регистри доставки към [фирма], описани подробно на стр. 10-11 от РД. Същото не е подало ГДД по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2019 г. На [фирма] е извършена ревизия по реда на ЗДДС за периодите 01.08.2019 г. до 31.10.2019 г., за резултатите от която е издаден РА №Р-22221019008468-091-001 от 18.08.2020 г., който е приобщен към ревизията, приключила с оспорения РА. Посочено е, че РА от 18.08.2020 г. не е обжалван и е влязъл в сила. С него на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС на [фирма] не е признато право на данъчен кредит по всички фактури, по които е упражнено такова през ревизираните периоди.

Във връзка с доставките, документирани от [фирма], от страна на [фирма] са представени фактури; протоколи за извършени СМР, в които са изброени извършени СМР по отделни обекти с определени бройки, количество, ед.ц. и стойност на общастойност; банкови извлечения– подробно описани в справка на страници 16 – 19 в РД по фактури и приложени към тях протоколи с описание на обекти, предмет на доставка, стойност, ДДС, платена сума и дата на плащане.

Ревизиращите са иницирали извършването на насрещна проверка и на [фирма], отразено в дневниците за покупки за м. 06.2019 г. и м. 07.2019 г. на [фирма] като доставчик. Проверката е приключила с ПИНП №П-22221320137081-141-001/24.09.2020 г.

Изготвено е ИПДПОЗЛ с №П-22221320137081-040-001/18.08.2020 г., връчено по електронен път на 20.08.2020 г. От проверяваното лице не са представени изисканите документи и писмени обяснения. След справка в информационните масиви на НАП ревизиращите са установили, че в дневниците за продажби на проверяваното лице са

включени фактурите с получател [фирма]. Дружеството-доставчик не е разполагало с назначени лица по трудови правоотношения за проверяваните периоди. Не са подавани и справки по чл. 73, ал. 1 от ЗДДФЛ. На последното е извършена ревизия по ЗДДС за периода от 03.06.2019 г. до 30.09.2019 г., за резултатите от която е издаден РА №Р-22221319006798-091-001/17.06.2020г. С този акт е установено, че независимо от факта, че доставките не са реално изпълнени, по отношение на начисленият във фактурите ДДС е прието, че същият е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС. Въпросният РА не е обжалван и е влязъл в сила.

От [фирма] в хода на ревизията са изискани документи, удостоверяващи реална доставка на услуги. Ревизираното дружество е представило: фактура №[ЕГН]/05.06.2019 г. с предмет „услуга по договор, фискален бон на стойност 4 200,00 лв. от 12.07.2019 г., фактура №[ЕГН] от 20.06.2019 г. с предмет - СМР по Протокол, фискален бон на стойност 1 842,91 лв. от 12.07.2019 г., Протокол за установяване и заплащане на СМР от 20.06.2019 г. за обект Офис и жилищна сграда, ул. А. „М. П.“ №24 и 24А, Договор от 03.06.2019 г. за електроремонт на осветителни тела на стойност 1 536,76 лв. без ДДС, като в Договора не е посочен обект.; Фактура №20000000096/15.07.2019 г. с предмет „услуга по договор“; фискален бон на стойност 4 200,00 лв. от 14.08.2019 г., Договор за комплексно почистване на БИЗНЕС СГРАДА от 27.05.2019 г., сключен между [фирма] - възложител и [фирма] – изпълнител.

Ревизиращият екип е посочил, че при извършена справка в ИС на НАП относно регистрирани фискални устройства, е установено, че е регистриран ЕКАФП, рег.№4305088, № на ФУ/ИАСУТД №DY423531. Отчетени са дневни обороти на датите на издаване на фискалните бонове към фактурите, издадени от доставчика на РЛ, посочени на стр. 28 от РД.

За установяване реалността на конкретна доставка, отразена във фактура №[ЕГН] от 22.08.2019 г., е извършена насрещна проверка и на друг доставчик на ревизираното лице - [фирма], приключила с ПИНП №П-22221420137090-141-001/24.09.2020 г. В РД е посочено, че въпросният доставчик е deregистриран по ЗДДС, считано от 13.11.2019 г., поради установени обстоятелства по чл. 176 от закона.

Изготвено е ИПДПОЗЛ №П-22221420137090-040-001/18.08.2020 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. В законоопределения 14-дневен срок от дружеството не са представени изискваните документи и обяснения.

Ревизиращите са установили, че в справка-декларация и в дневника за продажби на доставчика за проверявания период е включена горепосочената фактура с получател [фирма]. [фирма] не е разполагало с назначени лица по трудови правоотношения. Не са установени и данни за подадени справки по чл. 73, ал. 1 от ЗДДФЛ.

От страна на ревизираното дружество са представени фактура№117 от 22.08.2019 г. с предмет - СМР по договор; фискален бон на стойност 4 200,00 лв. от 14.09.2019 г.; Договор за абонаментно почистване от 29.07.2019 г., сключен между [фирма] – възложител и [фирма] - изпълнител и анекс към него.

При извършена справка в информационните масиви на НАП относно регистрирани фискални устройства, ревизиращите са установили регистрация на такова с №DY481195. За отчетната 2019 г. [фирма] не е подало ГДД по чл. 92 от ЗКПО.

Ревизиращите са иницирали извършването на насрещна проверка и на [фирма] – доставчик на дружеството жалбоподател за периодите от 09.2019 г. до 01.2020 г., приключила с ПИНП №П-22220620137080-141-001 от 24.09.2020 г. Проверката е във

връзка с доказването на реалността на доставки, отразени във фактури, издадени на ревизираното лице и описани на стр. 31 в РД. Изготвено е ИПДПОЗЛ №П-22220620137080-040-001/18.08.2020 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

Ревизиращият екип е посочил, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС, считано от 29.06.2020 г. От данни от информационната система на НАП, в справката-декларация и в дневника за продажби на проверяваното лице за проверявания период са включени спорните фактури с получател [фирма]. Доставчикът е разполагал с 2 лица, назначени по трудово правоотношение за периода от 19.10.2019 г. до 13.07.2020 г. на длъжности „Общ работник строителни сгради“. При проверка в ИС на НАП се установи, че има данни за подадена декларация обр. 6 за трудовите договори за въпросните периоди, но начислените задължения за социално осигуряване не са внесени от [фирма].

От страна на ревизираното дружество са представени фактури с предмет „услуга по договор“, фактури с предмет „СМР по договор“, фискални бонове, Протоколи за установяване заплащането на натурални видове СМР, Договор за абонаментно обслужване от 19.08.2019 г., сключен между [фирма] – изпълнител и [фирма] – възложител, съгласно който Възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва услугата „АБОНАМЕНТНО ПОЧИСТВАНЕ“ на обект - офис сграда, находяща се в [населено място], [улица], Договор за комплексно почистване на общи части от 16.12.2019 г., сключен между [фирма] – възложител и [фирма] – изпълнител, съгласно който, възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши със собствен технически ресурс и работна сила комплексно почистване в общите части на следните, определени от възложителя, обекти: офис сграда, находяща се на адрес: [населено място], [улица] – общи части; жилищна сграда, находяща се на адрес: [населено място], [улица] – общи части.

За отчетната 2019 г. Ф. Г. Е. не е подало ГДД по чл. 92 от ЗКПО. Ревизиращите са установили наличие на регистрация на един ЕКАФП, с рег.№4326629, deregистриран на 21.05.2020 г. Отчетени са дневни обороти на датите на издаване на фискалните бонове към фактурите, издадени от доставчика на РЛ, посочени на стр. 33 в РД.

Посочено е, че ако доставките са извършени, то както доставчикът, така и получателът трябва да притежават доказателства за това изпълнение.

Поради това и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, чл. 6/9 и чл. 25 от ЗДДС, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, включени в дневника за покупки на [фирма] с данъчна основа в общ размер на 207 174,64 лв. и начислен ДДС в размер на 41 434,92 лв., издадени от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

Ревизията приключва с №Р-22221420003111-091-001/08.01.2021 г., издаден от В. А. В. - орган, възложил ревизията, и П. П. Б. - Д. - ръководител на ревизията и потвърден с Решение № 1067/14.07.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, с който са определени допълнителни задължения по реда на ЗДДС в размер на 41 434,96 лв. и са начислени лихви в размер на 4 969,49 лв.. РА е връчен по електронен път на 12.01.2021 г. Същият е оспорен и потвърден с Решение 1067/14.07.2021 г.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните обстоятелства, съдът по искане на жалбоподателя е допуснал изслушване на съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на експерта по ССЕ се

установява, че последното е проследило документалната обосновааност на всяка от процесните фактури, издадени от ревизираното лице. Приело е, че към процесните доставки са налице издадени съпроводителни документи, като в констативно съобразителната част са посочени конкретно по вид и доставчик. доставчиците. [фирма] и [фирма] са включили в дневниците си и справки декларации по ЗДДС фактурите, издадени към жалбоподателя. Доставчикът [фирма] не е включил фактура № 189/14.10.2019 в дневниците за продажби за периода м. 10 - м., 12 2019г. останалите фактури посочени в таблица №3 са включени. Доставчик [фирма] е включил в дневниците си и справки декларации по ЗДДС фактурите, посочени в таблица №2 в периодите м. 10.2019г. и м. 08.2020г. Доставките от доставчици [фирма], [фирма] и [фирма] са платени в брой и осчетоводени от жалбоподателя по кредита на сметка 501 „Каса лева“. Доставките от [фирма], с изключение на 3 от тях /посочени в констативно съобразителната част/ са платени по банков път и съответно осчетоводени от жалбоподателя по сметка 5031 „У. Б.". Процесните фактури са осчетоводени от жалбоподателя, съгласно приложена главна книга по сметка 401 „Доставчици" с аналитичности по доставчици. Осчетоводените в счетоводството на жалбоподателя процеси доставки са намерили отразените по следните счетоводни сметки: Сметки от гр. 20 - дълготрайни материални и нематериални активи, 304 – стоки, 501 - „каса в лева“, 5031 - разплащателна сметка в У. Кредит Б. АД, - разходи за стоки- разходи за външни услуги 4531- начислен данък за покупките.

От прегледа и проверката на приложените по делото процеси фактури, издадени от процесните доставчици, вещото лице констатира че същите притежават задължителните реквизити по ЗСч и ЗДДС.

Съдът кредитира заключението на вещото лице в съвкупност с останалите доказателства по делото, като обективно и безпристрастно дадено и неоспорено от страните.

По приложимото право.

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосновааността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно издадената заповед от

директора на ТД на НАП - С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна.

За резултатите от данъчната ревизия е съставен РД при спазване на установения в закона срок (до 14 дни от датата на приключване на ревизията), който надлежно и в срок е връчен на представляващ дружеството – жалбоподател.

В законоустановения срок по чл.117, ал.5 от ДОПК не е постъпило възражение срещу доклада. Въз основа на установените с доклада данни, ревизията е приключила с издаване на оспорения РА от органа по приходите. РА е връчен надлежно. По изложените съображения съдът приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на данъчно задълженото лице.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е приложен и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

Относно определените задължения по ЗДДС.

Предметът на спор между страните са непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 41 434,96 лв. и са начислени лихви в размер на 4 969,49 лв. по фактури издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Правните норми, които уреждат обществените отношения относно упражняването правото на приспадане на данъчен кредит се съдържат в разпоредбите на чл. 68 - 72 от ЗДДС.

Предвид събраните доказателства в хода на ревизията и в настоящото съдебно производство, съдът намира, че правилно е приложен материалният закон по отношение на фактура с № 189/14.10.2019, с предмет на услугата почистване на сгради, ДДС в размер на 720 лв., издадена от [фирма].

Съображенията за това са следните.

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на стока/услуги по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на

начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка на стока/услуга по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване правото на данъчен кредит (В т.см. Решение № 3178 от 15.03.2017 г. по адм. д. № 4707/2016 г. на ВАС, I отд.).

С определеното по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест. В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от ревизираното лице задължения за ДДС. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество - възникване на право на данъчен кредит по конкретно посочените фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС. Изходящият относим факт за приложимостта на цитираните разпоредби от ЗДДС е установяването на реално осъществени доставки на стоки и услуги. Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Легалната дефиницията за облагаема доставка е дадена в чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, а именно: всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

С разпоредбите на чл. 25 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС, законодателят е транспонирал нормите на чл. 167 и чл. 63 от Директива 2006/112/ЕО. Трайната практика на Съда на Европейския Съюз (СЕС) изисква *установяването на осъществена действителна облагаема доставка* и да е издадена фактура за нея, за да възникне право на приспадане на данъчен кредит за получателя, като правото на приспадане на данъчен кредит не може да бъде ограничавано без да са налице данни за някаква форма на злоупотреба от данъчно задълженото лице.

Според жалбоподателя по всяка от процесните фактури има изпълнение в

съответствие с изискванията на възложителя, т.е. осъществена е реална доставка на стока/услуга.

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). [фирма] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с определение от 17.01.2022 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава

съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /"...действителното извършване на облагаемата сделка..." според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, недоказани останаха третото и четвъртото условия по отношение на фактура с № 189/14.10.2019, с предмет на услугата почистване

на сгради, ДДС в размер на 720 лв., издадена от [фирма].

В множество свои решения СЕС – напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело C-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане – разграничение, нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието “доставка”, не и “сделка”. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещно-транслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си, този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл.

77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез добросъвестно владение от несобственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, нито е предпоставка за възникването или упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Съответно недоказването на произхода не означава автоматично, че стоката липсва и не може да е предмет на разпоредителна сделка. Доказването на произхода, обаче може да е индичия за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърляни. Подобни индичии биха могли да обезпечат тежашото върху ответника непълно насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалност на извършената доставка.

Предвид събраните доказателства в хода на ревизията и в настоящото съдебно производство, съдът намира, че неправилно е приложен материалният закон по отношение на процесните фактури подробно описани в ССЕ, с изключение на фактура с № 189/14.10.2019, с предмет на услугата почистване на сгради, ДДС в размер на 720 лв., издадена от [фирма].

Съображенията за това са следните.

В ССЧЕ 4 таблици вещото лице прецизно е посочило доставчиците, както и подробно е описал процесните фактури, с техния предмет издадени за процесните доставки.

Във връзка с издадена фактура, посочена в таблица №1 от доставчик [фирма] са издадени и приложени следните документи:

Договор за абонаментно почистване, подписан на 29.07.2019г. с възложител [фирма] и изпълнител [фирма]"; Приложение №1 - Дейности за поддръжка на хигиената; Анекс от 30.08.2019г. за прекратяване на горепосочения договор. Във връзка с издадените фактури, посочена в таблица №2 от доставчик [фирма] са издадени и приложени следните документи:

Договор за управление на ремонтни дейности, подписан на 13.02.2019г. с възложител [фирма] и изпълнител [фирма]; Протокол за извършено СМР към всяка от фактурите посочени в таблица №2, с изключение на тези обозначени с знак „*" в колона 1; Банкови извлечения за плащания по процесите доставки.

Във връзка с издадените фактури, посочена в таблица №3 от доставчик [фирма] са издадени и приложени следните документи: Протокол за установяване и изплащане на натурални видове СМР към Ф-а 344/09.01.2020г.;

Протокол за установяване и изплащане на натурални видове СМР към Ф-а 349/11.01.2020г. Договор за абонаментно почистване, подписан на 19.08.2019г.

с възложител [фирма] и изпълнител [фирма]; Приложение №1 - Дейности за поддръжка на хигиената; Договор за комплексно почистване на общи части, подписан на 16.12.2019г. с възложител [фирма] и изпълнител [фирма];

Приложение № 1 - Оферта за комплексно почистване на общи части от [фирма]. Във връзка с издадени фактури посочена в таблица №4 от доставчик

[фирма] са издадени и приложени следните документи: Договор за комплексно почистване на бизнес сграда, подписан на 27.05.2019г. с възложител [фирма] и изпълнител [фирма]; Приложение №1 към договор от 27.05.2019г. Оферта за комплексно почистване на бизнес сграда от [фирма]; Договор, подписан на 03.06.2019г. с възложител [фирма] и изпълнител [фирма] с предмет - „електро ремонт, ремонт на осветителни тела, подмяна на лампи и др." Протокол за установяването и заплащането на натурални СМР.

От констатациите на ревизиращият орган в РА при проверка в информационната система на НАП относно декларираните доставки в справки декларация по ЗДДС и дневници за продажби на процесите доставчици за процесния период, както и от допълнително предоставените на вещото лице справки декларации и дневници по продажбите, се установява следното:

Доставчик [фирма] е включил в дневника си и справка декларация издадената от него фактура, посочена в таблица №1.

Доставчик [фирма] по констатации в РД е включил в дневниците си и справки декларации посочените по долу процесии фактури, които са част от посочените в таблица №2:

Съответно от допълнително представените на вещото лице справка декларация и дневник по продажбите за периодите м. 10.2019 и м. 08.2020г., се установява, че посочените по-горе фактури са включени в дневника за продажби за м. 10.2019 г., останалите фактури, посочени в таблица №2 са били включени в дневника за продажби за м. 08.2020 г.

Доставчик [фирма] е включил в дневниците си и справки декларации фактурите, посочени в таблица №3, с изключение на ф-ра №189/14.10.2019г.;

Доставчик [фирма] е включил в дневниците си и справки декларации фактурите, посочени в таблица №4.

От приложени по делото копия на процесите фактури, се установява, че към фактурите, издадени на [фирма] от доставчиците в т.ч. [фирма], [фирма] и [фирма] са приложени касови бонове и е отбелязано плащане в брой. Съответно на фактурите, издадени от [фирма] е отбелязано, че плащането е по сметка. Към копията на приложените фактури са приложени копия на преводни нареждания, издадени от У. Б., с които от сметката на [фирма] са преведени по сметка на [фирма] суми с основание номерата на издадените процесии фактури. Липсват преводни нареждания за следните фактури с номера: [ЕГН]/13.08.2019г., [ЕГН]/04.12.2019г. и [ЕГН]/08.01.2020г. Същевременно по делото е приложено споразумение, подписано между [фирма] и [фирма] за отложено плащане на следните фактури: [ЕГН]/13.08.2019г. -16368.90лв. на стойност 15828.00лв., [ЕГН]/04.12.2019г. - 12567.96лв. и [ЕГН]/08.01.2020г.

Всички останали суми по издадените и отразени в таблица №2 фактури са платени по сметка на [фирма] от жалбоподателя съгласно приложените по делото преводни нареждания, издадени от У. Б..

Относно отразяването на същите в счетоводството на жалбоподателя, видно от приложените по делото главни книги на [фирма] по счетоводна сметка „401" с

аналитичности по доставчици, се установява, че Плащанията по процесите доставки са отразени по кредита на сметки 501 "Каса в лева" за платените суми в брой на доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма] и по сметка 5031 „разплащателна сметка в У. Б." за плащанията по банка на [фирма].

Съгласно приложените по делото главни книги на [фирма] за период 01.06.2019г.-31.01.2020г по счетоводна сметка „401" с аналитичности по доставчици, се установява следното: От главна книга по сметка 454/4011/ - [фирма] е видно, че фактурата, издадена към жалбоподателя и посочена в таблица №1 е осчетоводена. За заприходяване на същата дружеството е използвало следните счетоводни сметки: 501 –каса в лева, 602 - разходи за външни услуги, 4531- начислен данък за покупките От главна книга по сметка 416/4011/ - [фирма] е видно, че фактурите, издадени към жалбоподателя и посочени в таблица №2 са осчетоводени. За заприходяване на същите дружеството е използвало следните счетоводни сметки: Сметки от гр. 20 - дълготрайни материални и нематериални активи, 304 – стоки, 5031 - разплащателна сметка в У. Б. АД , разходи за стоки, разходи за външни услуги, 4531- начислен данък за покупките. От главна книга по сметка 460/4011/ - [фирма] е видно, че фактурите, издадени към жалбоподателя и посочени в таблица №3 са осчетоводени. За заприходяване на същите дружеството е използвало следните счетоводни сметки: 501 -каса в лева, 602 - разходи за външни услуги, 4531 - начислен данък за покупките. От главна книга по сметка 434/4011/ - [фирма] е видно, че фактурите, издадени към жалбоподателя и посочени в таблица №4 са осчетоводени. За заприходяване на същите дружеството е използвало следните счетоводни сметки: 501 - каса в лева, 602 - разходи за външни услуги, 4531- начислен данък за покупките.

Изискванията към фактурата са регламентирани в чл. 6, ал. 1 от Закона за счетоводството и в чл. 114, ал. 1 Закона за данък върху добавената стойност. И тъй като процесите фактури са издадени от и за данъчно задължени по ЗДДС лица- доставчик и получател, следва отговора да се съобрази и с чл. 114 от, ал. 1 от ЗДДС, в който задължителните реквизитите, които трябва да съдържат фактурите, са както следва: наименование "ФАКТУРА"; номер, който е десетразряден, с арабски цифри, без пропуски и повторения; дата на издаване; доставчик - име, адрес, ЕИК и ИН по ЗДДС; получател - име, адрес, ЕИК и ИН по ЗДДС; количество и вид на стоката, вида на услугата, както и техните единични цени; данъчна ставка в проценти - 20%, 9% или 0%, като когато ставката е нулева или данъкът се дължи от получателя, основанието за прилагането на нулева ставка или начисляване на данъка; сума на сделката, включително данъчна основа и ДДС това е общата сума на описаните във фактурата стоки и услуги с техните мерки, количества, единични цени и обща сума; дата, на която е възникнало данъчното събитие за доставката или е получено авансовото плащане; при вътреобщностна доставка на ново превозно средство, обстоятелство, определящо превозното средство като ново. Фактурите, издавани от регистрираните по ЗДДС лица трябва да притежават и

трайно вписани: пореден номер; гриф „оригинал“; наименование; идентификационен номер по ДДС на доставчика. От прегледа и проверката на приложените по делото процесни фактури, издадени от процесните доставчици, вещото лице е констатирало че същите притежават задължителните реквизити по ЗСч и ЗДДС. Във връзка с указанията на съда, вещото лице е направило опит да се свърже с процесните доставчици като е осъществил само дружествата [фирма] и [фирма], чийто управител е А. П., който по електронен път е изпратил следните документи: Относно доставчик [фирма] бе направена проверка на предоставени следните документи: Счетоводна справка по сметки 703 "Постъпления от продажба" и 4532 „ДДС продажби" за м. 08.2019г.; Оборотна ведомост за периода м.08.2019г.; Справка декларация, уведомление и дневник продажби за м. 08.2019г. При проверката се установява, че дружеството [фирма] е осчетоводило процесната фактури № 117/22.08.2019г. и същата е намерила отражение в дневника за продажби и справка декларация за м.08.2019 г. Относно доставчик [фирма] бе направена проверка на предоставени следните документи: Счетоводна справка по сметки 703 "Постъпления от продажба" и 4532 „ДДС продажби" за период м. 09.2019г. - м. 12.2019г.; Оборотна ведомост за период м. 09.2019г. - м. 12.2019г.; Справка декларация, уведомление и дневник продажби за м. 09, м. 10, м. 11, и м. 12.2019г. При проверката експертът е установил, че [фирма] е осчетоводило фактурите, посочени в таблица №3 в периодите в които същите са били издадени на жалбоподателя, с изключение на фактура № 189/14.10.2019, която нито е отразена в счетоводните регистри на дружеството, нито е в Справка декларация и дневниците продажби за периода м. 10 - м. 12 2019г.

Относно доставчик [фирма], са предоставени допълнително документи от жалбоподателя с обяснение, че управителят на [фирма] е починал, поради което не е бил осъществен контакт с дружеството. Посочените по-долу документи са били предоставени на жалбоподателя още в хода на ревизията:

Хронологичен регистър по сметка 4532 „ДДС продажби" за период 01.06.2019 - 31.01.2020 г. Справка декларация, уведомление и дневник продажби за м. 10.2019г. и м. 08.2020г. При проверката експертът е установил, че [фирма] е осчетоводило фактурите, посочени в таблица №2 в периодите в които същите са били издадени на жалбоподателя, но както бе изяснено във отговора на въпрос 2 част от тях са декларирани в дневника за продажби в период м. 10.2019 г., а останалите в период м. 08.2020 г. Относно доставчик [фирма] не е осъществил контакт, поради обяснение, че управителят П. П. е в болница.

Изложеното мотивира съда да приеме, че е налице документална обосновааност на процесните фактури. Налице са и преки доказателства за реалност на доставките на стоки и услуги, каквито ревизираното лице е проявило дължима грижа и е обезпечило още в хода на своята търговска дейност, като е съставило различни по вид писмени доказателства (договори, приемо-предавателни протоколи, количествено стойностни сметки, протоколи за извършена работа и

др.) дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за успешно проведено от страна на жалбоподателя главно и пълно доказване на настъпване на юридически факти, водещи до възникване на право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

Горният правен анализ обуславя извод за частична основателност на жалбата в тази ѝ част.

По отношение на спорната фактура № 189/14.10.2019, с предмет на услугата почистване на сгради, ДДС в размер на 720 лв., издадена от [фирма].

В допълнение съдът следва да посочи, че споделя изводите на ревизиращият екип, че по отношение на тези доставки не са представени достатъчно доказателства от страна на дружествата. От които да се обоснове извод за реалност на доставките. Притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в счетоводните регистри стопански операции. При оспорване на фактурите относно отразените в тях стопански операции, в тежест на ползващия се от правата по тези документи е да докаже, че отразените във фактурите стопански операции действително са осъществени. Недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице, както по отношение на косвени, така и по отношение на преките данъци. Законът при всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци, изисква доказателства най-напред за реалност на доставката, а след това и за правилното ѝ счетоводно отразяване. Т.е. за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението (валидността на двустранната търговска сделка), а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост (при доставката на стока) или за извършването на услугата (по арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС). В този смисъл и установяването на правопораждащото задължението за доставката юридически факт е само индиция за реалността на разместването на блага при изпълнението. Без да е извършена услугата не възниква данъчно събитие, поради което не е породено задължението по чл. 25, ал.6, т.1 от ЗДДС за начисляване на данъка. Това определя начисляването на данъка, съдържащо във фактическия състав и издаването на процесните фактури (съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС), като неправомерно и изключващо правото на приспадане на данъчен кредит - чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

По аргумент от нормата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, такива доказателства, които да разколебават изводите на органите по приходите относно реалността на извършените доставки, респективно получаване на стоките, следва да бъдат представени от страната, която черпи благоприятни за себе си правни последици (жалбоподателя). Съдът приема, че липсват доказателства за процесните доставки, тъй като от приетите и неоспорени писмени доказателства, както и от заключението на вещото лице по ССчЕ не може да се установи дали такива реално са били извършени, тъй като не са ангажирани доказателства в тази посока. Не е установено нито в хода на

административното производство, нито в съдебното - счетоводно отразяване на доставките предмет на правоотношения между доставчик и получател. В този смисъл съдът прима за законосъобразен извода на органа по приходите, че реалността на доставката не е доказана.

За да се признае правото на приспадане на данъчен кредит в случаи като процесния по доставки с предмет услуги, е необходимо да се установи извършването на услугите от доставчика от една страна и от друга - използването им от получателя за последващи облагаеми доставки на стоки или услуги, или във връзка с осъществяваната от него икономическа дейност /арг. от чл. 68, ал. 1 и чл. 25, ал. 2 във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО/. Преценката за наличието на тези две предпоставки следва да се извърши на базата на всички обективно установени факти по делото въз основа на редовно и надлежно събраните доказателства.

Мотивиран от изложеното съдът намира, че жалбата в тази ѝ част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Изложеното мотивира съда да приеме, частичната основателност на жалбата.

С оглед изхода на делото всяка от страните има право на сторените разноски, съразмерно с уважената и отхвърлената част от жалбата, на основание чл. 78, ал.1 и ал.3 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК. Жалбоподателят има право на разноски в общ размер на 2665,60 лева, съобразно уважената част от иска, във връзка с поисканите разноски по делото. Ответникът има право на юрисконсултско възнаграждение за порцесуално представителство по делото, които съдът определя в размер на 300 лева. След извършена съдебна компенсация на насрещните вземания, до размера на по-малкото, съдът определя, че ответникът следва да плати на жалбоподателят разноски в размер на 2 365,60 лева (две хиляди триста шестдесет и пет лева и 60 ст.).

Водим от горното и на основание чл. 160 от ДОПК, АССГ, III – то отделение, 7 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № Р-22221420003111-091-001/08.01.2021 г., издаден от ТД на НАП С. град и потвърден с Решение № 1067/14.07.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, в частта, с която на [фирма] са определени допълнителни задължения по реда на ЗДДС в общ размер на 45 613,84 лв., ведно с лихвите за забава.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], потвърден с Решение № 1067/14.07.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] в останалата част на допълнително начисления данък за ДДС в размер на 720 лв. – главница и 90,61 лв. лихва, като неоснователна.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на [фирма], сумата в размер на 2 365,60 лева (две хиляди триста шестдесет и пет лева и 60 ст.).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния

административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: